

Bolo to na neuverenie II.

Malá Angličanka

Zdravím. Moje meno je Dorota Lentilková a pochádzam zo štvorčlennej rodiny. Srandujem.

Moje priezvisko nie je Lentilková, ale často ho používam. Veď kto by už len chcel mať priezvisko Hríbiková alebo ešte lepšie, Hríbik? V škole je to samý hríb sem, hríb tam. Dubák, masliak, keď ich hnevám, muchotrávka. Robia si posmešky, no máme sa radi. Aspoň to tak tvrdí moja, na poličke vystavená, sadra, ktorá pochádza z čias zlomeniny mojej vretennej kosti. Ak by ste nevedeli, je to tá medzi zápästím a laktom. Na sadre mám podpisy snáď každého člena mojej triedy, spolu so želaniami k skorému uzdraveniu.

A dokonca ani nepochádzam zo štvorčlennej rodiny. Je nás minimálne osem - ja, Maja, mamka, ocko, Geoffrey, Jeanine, Jessica a Johnatan. Posledné štyri mená patria kocúrovi a jeho deťom, ktoré sa u nás nedávno vyskytli. Nepýtajte sa, kto im vyberal tie jazykolomné názvy. Vraj aby sa jej to lepšie pamätalo. Podľa mňa pozná každú z nich presne na chĺpok, veď je ich matka. V podstate. Aspoň sa tak správa. Áno, hádate správne. Jeanine, Jessica a Johnatan sú potomkovia nášho tučného kocúra Garfielda a mená im nevyberal nik iný, ako moja úžasná a najlepšia sestrička Maja. Hnevá sa, keď ho, teda vlastne ju, volám kocúr Garfield. Robím to z recesie. Ešte stále som jej neodpustila ten povrchný pohľad, keď vyzobávala nejakú fajnovú pochúťku z mojej misky. Hneď poobede som tej kontaminovanej chuderke vybavila kúpeľ v čistej Jari. Po incidente sa Geoffrey zmenil na Geoffreynu, hoci má oficiálne vo svojom, po domácky spísanom, rodnom liste uvedené meno Geoffrey Hríbik, a život išiel ďalej. Avšak, asi vás zaujíma akej farby sú tie malé. Pravdupovediac, ažďe iné. Jedno sivo-strakaté má v mačacích dokladoch, ktoré vystavila samotná Maja, napísané Jeanine, druhé čisto biele, podľa slečny matrikárky zvané aj Jessica a tretie čiernobiele. Právě ucho má čierne, ľavé biele. To je Jonatan, ale ja som mu už stihla vymyslieť meno Cruella de Vil, podľa zápornej postavy panej domu z rozprávky o stojeden dalmatíncoch. Zaujímalo by ma, s kým tá stará randila. Je to dosť prekvapivá kombinácia, keďže ona je čisto čierna.

Každopádne, len som vám chcela povedať, aby ste sa mali na pozore. Od minulého týždňa žije chlpatý regiment u nás v garáži, s neobmedzeným prístupom do vnútorných miestností. Teda okrem mojej izby, tú si vždy radšej zatvorím. K čiernej mačke na plagátiku pribudli tri malé guľôčky, každá inej farby, presne podľa zásluh. Sú to naozaj len guľôčky, veď tie malé infanty sa k ničomu inému prirovnáť nedajú. Chvalabohu, že zatiaľ nevedia vyliezť ani z krabice, nie to ešte po schodoch. Hoci nepotrvá dlho a ...

Avšak dnes je prvý prázdninový deň a ja si nenechám pokaziť svoju skvelú náladu nejakým mačacím demikátom. Pardon, regimentom. Navyše, Maja ráno zbalila všetky svoje deti do jednej krabice od DVD prehrávača a zobrala ich na výlet. K pani Kiabovej prišla v sobotu na prázdniny jej vnučka z Anglicka. Volá sa Stella, má 10 a po slovensky jej to ide dosť ťažko. Stále samé ne-ro-zumiem. Človek si musí dávať veľký pozor a rozprávať veľmi pomaly, aby Stellka vôbec pochopila, čo od nej chcete. Komunikácia rukami je nevyhnutná. Keď jej mám niečo vysvetliť, rýchlo stratím nervy, ale zdá sa, že Maja si to naozaj užíva. Z noci do rána sa z nich stali kamarátky. Keď sa s ňou rozpráva, tvári sa veľmi dôležite, ako učiteľka na vysokej škole, prednášajúca o dôležitosti separovania odpadu. Alebo čokoľvek sa na výške prednáša.

Jednak, som za Stellu rada. Vďaka nej som Maju a jej mačiakov posledné dva dni sotva videla. Ráno odíde, večer príde a hoci sa jej ústa nezavrú, lebo musí - či lepšie povedané chce podať hlásenie o tom, čo celý deň robila, ja sa schovám do izby a pustím si hudbu. Ak ju Stella bude držať preč z domu celý mesiac, nech na nás rozpráva aj mimozemskou rečou. Ochotne investujem hoc aj celé vreckové do slovníka tejto reči, len aby som jej tých pár slov, ktoré vykokce, porozumela.

Maja, Stella a štyri príšery sa dnes vraj rozhodli robiť piknik na dvore pani Kiabovej. Mamine sa ul'avilo, aspoň bude pod dohľadom. Teta býva len za kopcom, takže keby sa niečo stalo,

vieme kde ju nájsť. Okrem DVD krabice s chlpatými pokladíkmi si vzala aj kopy jedla a deku - moju obľúbenú, ale to božské ticho v dome sa bez určitých obetí nezaobíde. Dnes má prísť Lujza, moja najlepšia kamarátka a mať celý dom len pre nás dve znie ako sen, ktorý sa stal skutočnosťou.

Alebo... sa mal stať. Okolo obeda, keď sa mamina práve chystala do práce na poobednú smenu, sa u nás na terase zjavila Stella. Nič nevravela, len sa prihlúplo pozerala do zeme, ako to robila vždy, keď bola u nás na návšteve. Stavím sa, že už pozná všetky prasklinky či jamky v našej betónovej podlahe.

Mamina zostala v miernom šoku. Ak je Stella u nás, kde je potom Maja? Viete, rodičia sú vždy prehnane starostliví a pri akomkoľvek nezvyčajnom úkaze myslia hneď na najhoršie. Možno preto, aby ich nič neprekvapilo. Ktovie.

„Vitaj Stellka. Aký je piknik? Potrebuješ niečo? Kde je naša Majka?“ opýtala sa láskavo, no predsa bolo počuť v jej hlase istý level nervozity. Najmä v poslednej otázke.

Dievčatko nič nepovedalo, len upieralo tie veľké, modré oči do zeme. Tiež mala modré oči a blond dlhé vlasy zapletené do vrkoča. S Majou by mohli byť aj sestry. Hneď by som jej ju prenechala, nech si ju vezme hoc aj do toho Anglicka.

„Stellka, kde je Majka? Čo sa stalo?“ mamin hlas naberal na intenzite.

Stella tentokrát zdvihla pohľad a poprvýkrát sa na nás uprene pozrela. Potom vykoktala: „Ja, ja... ne-neviem.“ Hoci bolatáto fráza jej najobľúbenejšia a neraz ju vytiahla z hocakého slovenčinárskeho maléru, tentokrát mala pre nás predsa len iný význam. Musím sa priznať, že som tiež spozornela. Dievča bolo evidentne vystrašené. Čo ak sa im niečo stalo? Čo nám prišla Stella povedať? V duchu som preklínala všetkých panovníkov Habsburskej monarchie. Vlastne tých, ktorých som si pamätala, čiže ich nebolo až tak veľmi veľa, ale aj to sa počíta. Čo tá Maja zase vyviedla? Cítila som, ako mi vrie v žilách krv. Soplík jeden neporiadny. Zas mi pokazí pekný deň s Lujzou. Avšak, cítila som aj strach. Predsa len, mojej sestre sa niečo stalo.

„Stellka, povedz mi, čo sa stalo prosím. Prečo nie si s Majkou? Kde ste sa hrali? Kde je babina?“ mamina sypala otázky ako ryžu do hrnca v nedeľu pred obedom.

„Babina... neviem. A Majka...“ blondýnka sa zamyslela. To neveští nič dobré, preblysko mi hlavou. Nie preto, že by som bola fanúšikom vtipov o blondýnách, ale ak musí premýšľať nad tým, kde boli, tak je to dosť prúser. Avšak možno len nevedela nájsť vhodné slová, ako by nám to opisala.

„My boli... bicyklovať pri jazero. Potom... pozerala srnčeka v lese a stavala kameny v potoku. A potom... ne-neviem.“ Stella si udržiavala výraz šteniatka, ktoré našli stáť nad novými roztrhaným papučami tváriac sa, že o tom, čo sa stalo, nemalo ani poňatia. Komplikované? Rozhodne nie. Šteniatko predsa za nič nemôže.

„Ako to, že nevieš? A kde je babina? A prečo ste sa hrali pri jazere, keď ste mali mať piknik doma na dvore?“ mamin hlas naberal zúfalú farbu.

„Neviem.“ Stella to slovo prvýkrát vyslovila vcelku, ale zdalo sa, že to nikto ani nepostrehol.

„No nič drahá moja. Sadaj do auta a ideme Majku hľadať. Dorka, ty stráž dom.“ Zavelila mama.

„Žiadne také, idem s vami!“ protestovala som. Ak má niekto tomu prckovi dať priúčku o tom, ako sa správať, tak som to určite ja. To nie je len tak, stratiť sa a nikomu nič nepovedať.

„Dobre, ale rýchlo.“ Súhlasila.

Až neskôr v aute som si uvedomila, akú hlúposť som urobila. Čo ak by sa Maja vrátila domov a našla ho prázdny? Už sa to však nedalo zmeniť. Mamina hnala naše auto z minulého storočia nezvratnou rýchlosťou k jazero. Sám veľavážený pán Volfie Golfie, tak sme ho zvykli oslovovať, bol prekvapený, čo sa to od neho v tento celkom obyčajný deň vyžaduje. Ach tá Maja. Vždy musí niečo vyparatiť. Stavila by som sa o však aj o poslednú kinder čokoládku, že za to môžem tie jej Žofrény. Určite sa niekam vykotúľali a ona sa ich vydala hľadať.

Pri jazere sme ju nenašli. Neuspeli sme ani v lese, ani pri potoku. U pani Kiabovej nebol doma nikto. Mamine už nebadane šediveli vlasy. Stelle sa pohľad nevinného šteniatka z tváre nestrácal. Ktovie, čo sa jej premieľalo v hlave. Uvedomovala si vážnosť situácie? Moja sestra sa

stratila! Možno je to v Anglicku normálne. Strácať deti, členov rodiny. Na Slovensku však rozhodne nie.

Opäť sme nasadli do auta. Mamka zúfalo pozerala na dievčatko, ktoré spokojne sedelo na prednom sedadle. „Zlatko, povedz mi ešte niečo prosím. Kam ste spolu ešte zašli? Na čo si spomínaš?”

„Hm... možno Maja možno... išla do zmrzlina?”

„Na zmrzlinu?” mama na ňu neveriacky pozrela. Maja by niečo také nikdy neurobila. Ved' nemala peniaze a navyše sa hanbila cudzích ľudí, špeciálne predavačiek.

„Uhm!” Stella usilovne pokývala hlavou.

„Dobre teda. Môžeme sa pozrieť aj na zmrzlinu.” Zamyslela sa mama a naštartovala auto. Zdalo sa, že by momentálne súhlasila aj s výletom na Mars.

Zmrzlina bola prepchatá ľuďmi. Darmo, vonku bolo tridsať stupňov, prázdniny a bola to jediná zmrzlina v celej obci. Vonku sme si Majú nikde nevšimli, avšak rozhodli sme sa pozrieť aj do parku, ktorý bol za ňou. Mama už pomaly vyťahovala telefón a chystala sa vyťukať číslo na políciu. Keď tu zrazu...

V parku na lavičke sedela pani Kiabová, Maja, DVD krabica a čuduj sa svete, Stella. Spokojne si lízali zmrzlinu.

„Čože?” nemohli sme uveriť vlastným očiam, prechádzajúc zrakom zo Stelly, ktorá stála vedľa nás na Stellu, ktorá si cvičila jazyk na ľadovej pochúťke.

Pani Kiabová si nás všimla a zakričala: „Amynka! Kde si bola? Hľadali sme ťa. Chceli sme ťa zobrať na zmrzlinku.”

„Babi. Ja našla nové kamaráti. Stella nemá rada.” Odkričalo dievča a chytilo ma za ruku.

Mamina ihneď pochopila, o čo ide. Kúpila zmrzlinu aj nám a spolu sme si sadli k trojici. Nehnevala sa, ani nekričala. Len bola rada, že všetko dobre dopadlo.

Verili by ste tomu? Tá malá Angličanka mala dvojičku.